

שהואשם בשוד מזוין אניא!"

כוח דורה, ארגון יהודי ציוני של הקיבוץ המאוחד. יחד אתי הלכו גם דוב ויעקוב. רצונו למצוא חן בעיניהם והפכנו ללולי נים. הופענו במסגרת הארגון במספרים של אקוואטיקה. זה לא היה שייך בדיוק להי נוך צייני, אבל כולם נהנו מאד.

אחר כך הסתובבתי רוב הזמן בין חברים חדשים שמצאתי לי — כל מיני צעירים וצעירות אכזיטונציאליסטים. קצת יותר מבוגר רים ממני, רובם בני עשרים. הם היו ישיגים מתחת לגשרים, מסתובבים בלי לעשות כלום, מתחריכים ביניהם למי יהיה שיער יותר ארוך או מי ילבש מכנסיים כל כך הרבה זמן עד שיעמדו כירוב ליכלוך. היו נכנסים לאולמות הריקודים, נלי לשלם, ומבלים שם שעות רבות. הם ניסי להשיפע עלי לחיות כמוהם. כלי דאגה, בלי לחשוב על מחר. סארטר היה האב שלנו, קראנו את הספרים שלו. ניסו להבין אותו. למוסד הייתי בא רק לאכול ולישון, כשלא הצלחתי להשיג ארוחה בחוץ. גם כיום אני לא מצטער על התקופה הזאת ועל דתילי האלץ.

עד היום 16 וחצי המשכתי לחיות כך. עד שהחלטנו — דוב, יעקוב ואני — לעלות לארץ. הצטרפנו לגרעין ציוני שיצא להבי שרה חקלאית בטלוח. אחרי שישש חרשים. כשהייתי בגיל 17, עלינו עם הגרעין לישראל. הביאו אותנו לקיבוץ גברעם. אני זוכר איך שביום הראשון ראינו ארבו וני תפוזים. זכרתי מצרפת שזה פרי יקר. ידעתי שאמא לא תתנה לי פה תפוזיזה. הטפתי אחד ווללתי. ראיתי שאף אחד לא משיגה. קראתי מהר לאחים שלי ויחד גנבנו את הארבו ואלכנו את כל התפוזים. קיבלנו כאביבטן. למחרת שלחו אותנו לעבוד בפרדס.

★ ★ ★

הזכתי לרקוד לבארים

קיבוץ היה יפה, האנשים היו נחמדים. אבל כנראה שהאופי שלי לא התאים לחיים אלה. הייתי כבר רגיל לחב רה יותר אנרגית, שמחתי שמוכירותי הקי בוץ החליטה לשלוח את כל הגרעין לנח"ל. הייתי בטוח שבצבא תהיה לי הזדמנות להתפרק כמה שארצה. לא טעיתי.

אחרי הסירוונות שלחו אותי לקורס מפקדי כיתור, שהיה די מעייף. עברה שנה מאז הגיוס. בהופשות שקי בלתי ובמשכורת הקטנה שהיתה לי הייתי בא לתלאביב; רואה סרט, הולך לפעמים לרקוד בבארים ובסוף ישן בבית-מלון. חברים לא היו לי. הייתי מכיר אנשים, במ קום שלשם הייתי הולך, ונפרד מהם אחרי כך. אחרי הבילוי שכחתי אותם. להם היה בית, אמא, ואיפה לאכול. התביישתי לספר שאני בלי הורים ושיש לי צורך להכיר מישהו שיהיה לי עם מי לדבר. זה כאב לי לראות את החילים האחרים

שמחים לצאת לחופש אל המשפחות שלהם, בזמן שלי אין לאן ללכת — לא הורים, לא משפחה, לא חברים ולא כלום. סתם פרצוף שמסתייב ברחובות.

זה היה בשלישי לחודש פברואר. ביקשתי חופשה כדי לנסוע לקיבוץ אייל, שם גרו אחי, ולשמוע מתי תתקיים החתונה של אחי דוב. כשעמדתי כבר לנסוע, בא אלי חברי צירלי. נסענו יחד לתלאביב. שם אמר לי צירלי שכדאי להישאר כמה שעות בעיר ולעשות חיים. ראיתי רחובות מלאים אנשים ונמשכתי לרעיון. צירלי סחב אותי לכסית. אמר שזה קפה מטיפוס אכזיטונציאליסטי, ששם נפגשים כל מיני מספרים ומספרות. התישבתי בקפה. ניגש מלצר. לא היה לי כסף בכיס. אמרתי שמחכים לחבר. המעיים התחילו לנגן אצלי. הייתי רעב נורא. פתאום ראיתי את זאנט. השכרתי בהזדמנות אחרת. שאלתי אותה אם היא אכלה וזאנט הבינה שאני רעב. אך אמרה שאין לה כסף. אז כבר הפסקתי לחשוב על הכל נלכד על אוכל. העיניים יצאו לי כשראיתי את האנץ שים וזוללים מסביב. פתאום קמה זאנט ואמרה שהיא הולכת להתלבש, כדי למצוא איזה קליינט עם כסף.

אחרי כחצי-שעה ראיתי את זאנט חוזרת עם איזה מספר מבוגר. הם התישבו ברוח אחרי חצי-שעה באה זאנט והראתה לנו את המקום בו הוא העמיד את המכונית שלו. כשהם קמו ללכת, קמנו גם אנהנו — באופן אינסטינקטיבי. הלכנו אחריהם לרחוב צדדי.

הלכתי וחשבתי על אוכל. כשהם התישבו במכונית נכנסתי גם אני. התישבתי מאחוריהם. נגעתי בידי בכתפו של האיש ואמרתי לו: "אדוני, אני מעלף אותך." הוא הסתובב אלי, נראה מבלבל ואמר: "מה? מה?" תפסתי אותו בגרונו. מה שקורי אים הורדת זקוף. לחצתי קצת ועזבתי אותו. הוא כבר לא דיבר, רק חירחר קצת וזהו. ידעתי שאם אעזוב אותו ככה, הוא יכול לקבל איזה שטף דם פנימי. אז נתתי לו כמה סטירות-לחי כדי לעורר אותו וברחתי. אחר כך טענו אצולו הכיתי אותו. לא הכיתי אותו, רק ניסיתי לעורר אותו.

בזמן שאני השתקתי את האיש, טיפל צירלי בכיסים שלו. כשיצאנו החוצה יצאה גם זאנט, שקודם אמרה לי כי היא סומכת עלי בקשר למה שצריך לעשות. עכשיו היא שיחקה קומדיה. אמרה שהיא רועדת כולה מפחד. רצנו ברחוב צדדי עומדנו. צירלי לקח את השעון של האיש, הסתכל בארנק שלו, ואמר: "הוא לא בן-אדם, המספר הזה." ה' ארנק היה מלא ניירות. כסף לא היה בו. רצתי בחורה לאותו מקום. רציתי לזרוק את הארנק לאוויר. אבל האוטו כבר לא היה שם. חזרתי אליהם.

הסברתי לו שיש המון סיכויים שיתפשו אותנו. לא כדאי שהשעון יישאר אצלו. שמנו אותו תחת גלגל של אוטו, כני שיתרסק. עם הארנק רצנו לים. ירדתי למים וזרקתי את הארנק אל הגלים. התחלתי לפחד.

★ ★ ★

סטיוק בני כסף

יש אדתי את זאנט מה לעשות. היא אמרה שנתראה מחר ונחליט מה לע' שות. הבאנו את זאנט למלון. עררנו טרמפ

האניא החדשה

שמעא גד סקורניק, ברגע צאתו החופש מבית-המשפט, היא אם אחת המשפחות היושבות בתלאביב. גד ואמו החדשה מחובקים בירתם. שם ישבו במשך שעות רבות כשגד טיפר לה את סיפור-חיייו.

שלקח אותנו לתחנה המרכזית. מכל הענין הזה נשארו רעבים כמו שהיינו קודם. גי' גשם לדוכן שמכר סטיקים. שאלנו אותו אם יתן לנו שני סנדביצים בלי כסף. הוא אמר בבקשה. כנראה שגם הוא היה פעם במצב דומה ויודע איך זה להיות רעב.

שאלנו שני שוטרים איפה אפשר לישון. הם אמרו לנו שיש הרבה אוטובוסים. נכנסנו לאחד מהם. אבל לא יכולנו לישון בגלל הפחד. בבוקר קבעתי עם צירלי פגישה למחרת. היינו כל כך מבלבלים שלא קבענו איפה. נסעתי מתלאביב לכפר-סבא ומשם לאייל. הנהגים לקחו אותי בלי כסף. בכפר סבא גם נתנו לי לשתות משהו חם.

כשהגעתי לאייל רציתי סוף-סוף לאכול ארוחה בריאה. אכלתי והלכתי לישון. קמתי, אכלתי ושוב הלכתי לישון. רק למחרת נסעתי לתלאביב. חבר, אותו פגשתי ברחוב, אמר לי שצירלי נמצא במלון רמה. במלון ניגש אלי איש והתחיל לישאל אותי שאלות וגם מה שמי. כשהוא שמע את שמי ראיתי שהוא שמח מאד. הוא ניגש לטלפון והזמין מכונית. העלו אותי לניידת של משטרה.

ידעתי בדיוק מה הם רוצים אבל בכל זאת שאלתי. הם אמרו לי להיזכר בשעון ובי ארנק. החוקרים דיברו אלי באדיבות, אמרו לי להיזכר בצירלי ובזאנט. סיפרו לי שהם כבר אמרו את הכל. החוקרים אמרו לי לספר את הכל ואז ישחררו אותי. הייתי נאיבי מאד בעניני מישפטים. סיפרתי בדיוק את כל הפרשה. הייתי בטוח שיתנו לי התראה, יגידו לי להיות ילד טוב וישלחו אותי. כך זה היה תמיד. היו מתחשבים ומה לא טוב. טעיתי טעות מרה. הצרות שלי רק הת' חילו. העבירו אותי לבית-הסוהר בתל-מונה. לא ישחררו אותי. רק למחרת בא אלי עורך-הדין דן גרנדי. סיפרתי לו הכל. הוא הבטיח לדאוג לי במשפט וגם אחרי שאשתחרר.

★ ★ ★

חשבתני שהפעם יקברו אותי

מ אז הוא לא עזב אותי. הוא שם לי תקווה בלב והתחלתי כבר להאמין שבאמת ישחררו אותי. הזמן נמשך בלי סוף, עד שהגיע הששי במאי. יום קודם הביאו אותי ליפו. כל הלילה לא ישנתי. הייתי בטוח שהפעם יקברו אותי. יקחו ממני את הדבר היחיד שהיה לי בחיים — את החופש.

כשקראו לי לנסוע לבית-המשפט אמרו לי כולם מילים טובות. התחלתי פתאום להאמין באמונות הפלות. ביקשתי שיגידו לי מילים רעות ושיקללו את מזלי. כשהכניסו אותנו לחדר-המעצר בבית-המשפט התחיל צירלי לצחוק. זה שיגע אותי. הרמתי אותו באוויר. הוא ביקש מיד סליחה והירדתי אותו. העלו אותי אל השופטים. הכל נראה לי מושש. אני זוכר שהאחים שלי חיבקו אותי והשוטרים דחפו אותי אל הספסל, מאחורי עורכי-הדין. פתאום התעוררתי. מהפינה הסתלה בי אשה אחת בעיניים חמות. תיכף הרגשתי שזאת היא האמא שלי. הניי שילה היו אחרות מהעניינים של יתר

האנשים בבית-המשפט. לא תיארתי לי מקור דם איך היא צריכה להיראות, כי מעולם לא ראיתי ולא ידעתי איך אמא נראית. אבל היא היתה מתוקה מאד.

היא עשתה לי סימנים בראש ואני הח' רחתי לה בעיניים. השופטים דחו את פסק-הדין ליום ראשון. ליד הדלת ראיתי אותה שוב. ביקשתי מהשוטר שישאיר אותנו שנייה אחת לבד. הוא צחק ולא הבין. כמה זה היה נורא שלא הבין מה שהרגשתי בלב! היא ניגשה אלי, חיבקה ונישקה אותי. רעדתי כולי מהתרגשות. הרגשתי שמהו חונק אותי בגרון. רציתי להגיד לה "תודה אמא" אבל לא ידעתי איך להגיד ואיך להתנהג. יד בכדה ירדה על כתפי. שוטר אמר לי: "די. היכנס כבר!"

לא תיארתי לעצמי איך הוא יכול לא לר- אות מה קורה לי באתו רגע. התחנחתי בפניו כמעט בככי שיתן לי עוד קצת זמן "תסלח לי, חביבי", הוא אמר. "אבל עבודה זו עבודה". היא עשתה לי סימן בראש ואמרה את המילים הראשונות ששמעתי מאמא בחיים שלי: "יהיה טוב, גדי'לה".

★ ★ ★

פחדתי שזה חלום

רגשתי שעוד מעט אחנק. כשהוח' ידעתי ליפו, הייתי רעב ועייף. אבל לא יכולתי לאכול או לישון. חשבתי שאולי את' עורך פתאום נאראה שהכל היה רק חלום. לא הבנתי מדוע כל הטוב מגיע לי דווקא עכשיו, כשעשיתי משהו שבשבילו היה עלי לקבל עונש ולא פינוק.

בבוקר יום ראשון מצאתי את עצמי באולם המשפטים הקטן. כל האנשים הסתכלו בי באכזבה. הם בטח חיכו לראות איזה שודד מפלצת. הסתכלתי רק על אמא. כשהשופט קרא: "ובאשר לנאשם מספר שניים", שזה הייתי אני, התכופפתי. שמתי את הראש בין הידיים בשביל להסתיר את ההסמקה שלי. סתמתי את האוזניים. הראש התפוצץ לי.

הקימו אותי. עורך-דין גרנדיר לחץ את ידי ונישק אותי. נגררתי אל הדלת עם זרם הקהל. חכיתי ששוטר יבוא לכבול לי את ידי. אבל הוא לא בא. במקומו באו האחים שלי ונישקו אותי. "זה נגמר", הם אמרו לי. רק אז התחלתי להבין שהחלום הרע באמת נגמר. בזוכירות בית-המשפט חתמתי על כמה ניירות ויצאתי אל בבית-המעצר כדי להגיד לו שלום.

זמן ממושך ענדתי ליד שפת-הים והסת' כלתי באופק. זה סימל בשבילי את החופש. בקושי החזרתי את ראשי אחורה. אל עיר. מיהרתי הביתה. הביתה! היום אני כבר אומר את המלה בלי התרגשות. או הייתי מגמגם אותה בכובש.

אמא קיבלה אותי בהתרגשות. שוב לא ידעתי מה לומר. התישבנו שלינו על הספה ובמשך שעות סיפרתי לה על ילדותי וחיי. הכל סיפרתי — הטוב והרע. רציתי גם להבטיח לה איך שהוא שלא אכזבו אותה. שאחזיר לה כפל-כפליים עבור האמון שנתנה בי. אבל לא אמרתי. רק הסתכלתי בה וניי שקתי אותה. ככה נתתי לה להבין שאני אהיה בן טוב.

עורך-הדין דן גרנדיר. שניהם נראים מתפרקים מן המתח העצום שבו היו נתונים שבועות רבים לפני המשפט. מאז המשפט, הפך עורך-הדין דן גרנדיר, ל ידידו האישי של לקוחו, ג'ד סקורניק.